

28.09 — 8.10.2023

Godziny otwarcia:
13:00 – 20:00

Hala Koszyki
ul. Koszykowa 63

OTCZYSTA W GŁĘBIEJ NIŻ

Maszyny do patrzenia
Nicolasa Grospierre'a

Z cyklu **Lapis Mundi**

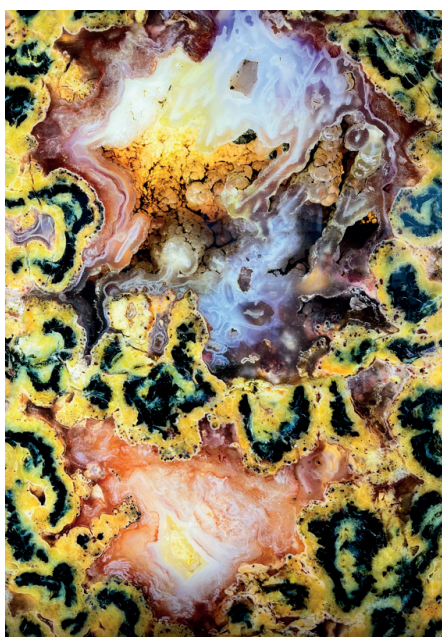
Projekt, w ramach którego powstały prace, wywodzi się z fascynacji Nicolasa Grosppierre'a kamieniami, a w szczególności agatami.

W tym cyklu kamienie stanowią prostą, ale sugestywną metaforę świata przyrody: pięknego, kruchego i brutalnie nadużywanego przez człowieka.

Kamienne serce #1

lambda duratrans, plexi, światła LED,
2022

Proces pracy artysty z agatami stanowił zamknięty cykl: od znalezienia kamieni w naturalnym środowisku, przez ich analizę, rozcięcie, fotografowanie, po sklejenie agatów i ich umieszczenie z powrotem w miejscu znalezienia.

Kamienne serce #2

lambda duratrans, plexi, światła LED,
2022

Grota Agatowa

wydruki fotograficzne 3D, lightboxy, stal,
lustra, mosiądz, 2021

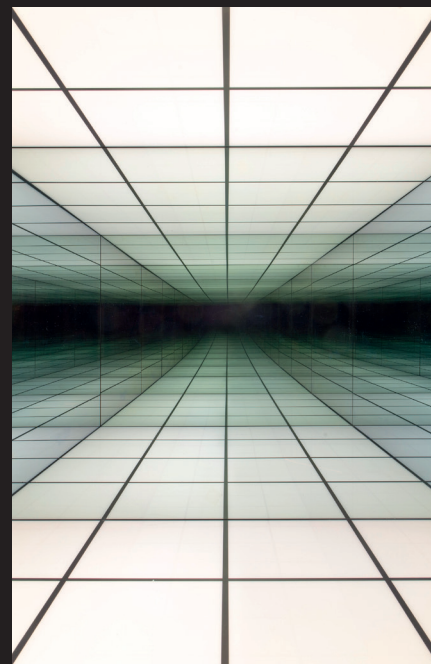
Artysta pokazuje wnętrze kamienia, które jest niedostrzegalne bez elementu destrukcji, gdyż nienaruszony agat jest pokryty ciemną warstwą, a jego kolorowe piękno tkwi w środku. Kalejdoskopowy układ fotografii kamienia działa niemal hipnotycznie. Patrząc uważnie w głąb obiektu, można dostrzec odbicie własnego oka.

Beyond the White Horizon

stal, lustra weneckie, lustra, plexiglas
w kasetonie świetlnym, 2019

Praca jest unaocznieniem urojonych modernistycznych prób skatalogowania, sklasyfikowania i zracjonalizowania rzeczywistości. Niekończąca się siatka jest metaforą ludzkiej tendencji do systematyzacji i kategoryzacji. Siatka nawiązuje do map, typologii, planów miast, ortogonalnych rzutów – schematów, które nowoczesny człowiek tworzy w sposób racjonalny i pod kątem prostym. Obiekt jest *reductio ad absurdum* tej tendencji, bo za pomocą logicznej struktury siatki ukazuje perspektywę ciemnej i nieokreślonej otchłani.

Z cyklu **Biblioteka**

Nicolas Groszpiere podejmuje grę z ideą biblioteki jako uniwersalnego archiwum i racjonalnego systemu porządkowania wiedzy. Projekt jest próbą ukazania biblioteki jako miejsca potencjalnie nieskończonego, gdyż gromadząc książki, człowiek gromadzi wiedzę, która nie zna granic i stale się poszerza.

Budynek biblioteczny

lambda duratrans, plexiglass, światła LED, 2006

Budynek Biblioteczny nie jest reprezentacją konkretnej biblioteki, jest próbą przedstawienia istoty tej instytucji. Praca jest luźno inspirowana powieścią Jorge Luisa Borgesa „Biblioteka Babel”, w której autor opisuje wszechświat jako nieskończoną i cykliczną bibliotekę.

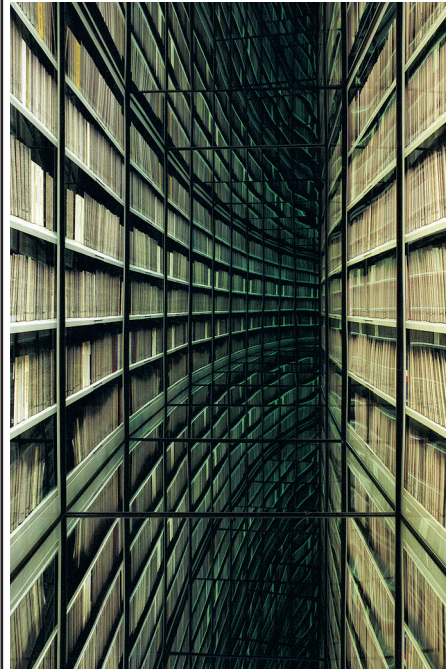

Biblioteka

(Niekończący się korytarz książek)

obiekt fotograficzno-rzeźbiarski, 2023

Biblioteka, będąca wytworem nowoczesnego pragnienia posiadania pełnego, encyklopedycznego kompendium wiedzy, w realizacji artysty stanowi otchłań, która "zawiera i stanowi własną zawartość".

Aleph

stal, lustra weneckie, lustra, druk duatrans w kasetonie świetlnym, 2018

Aleph to wg Jorge Luisa Borgesa mityczny „punkt w przestrzeni, który zawiera w sobie wszystkie inne punkty”. Każdy, kto w niego patrzy, widzi cały Wszechświat ze wszystkich możliwych perspektyw. Struktura, rozwijająca się na oczach widza, przypomina „ramę przestrzenną” (space-frame) – specyficzną konstrukcję architektoniczną.

Obiekt reprezentuje możliwości i nadzieje, ale również obawy związane z architekturą przyszłości. Aleph Nicolasa Groszpiere’a jest sam w sobie sprzeczny, ponieważ zawiera nieograniczoną przestrzeń w ograniczonym pudełku.

Mira

lampa projektu Olgi Mokrzyckiej-Groszpiere i Nicolasa Groszpiere’a inspirowana designem socmodernistycznym.

Meandrując po bibliotece

wideo loop, 3'10", 2006

Wideo-reprezentacja niekończącej się biblioteki stanowi iluzję struktury kolistej. Zapętlenie, którego używa artysta, wprowadza niepokój. Zamiast bezpiecznej przestrzeni biblioteki, w której katalog określa miejsce każdej pozycji i służy orientacji czytelnika, pojawia się labirynt, skazujący go na wieczne błądzenie bez celu.

Głębiej niż otchłań. Maszyny do patrzenia Nicolasa Grosppierre'a

Skrzynia katoptryczna (zwana także teatrem katoptrycznym) to pudełko od wewnątrz wyłożone lustrami w celu powiększenia, deformacji lub zwielokrotnienia obrazu dowolnego przedmiotu umieszczonego w środku.

Maszyny do patrzenia swoją tradycją sięgają starożytnego Rzymu. Najbardziej wyszukane skrzynie katoptryczne przedstawiały rozległe biblioteki, lasy, miasta, wykwintnie wystrojone pałace, bezgraniczne kolumnady, nieskończone stoły zastawione delikatesami i skarbcze pełne kosztowności. Inna forma rozrywki polegała na umieszczeniu w skrzyni zwierzęcia, np. kota, i śledzeniu jego interakcji z odbijającymi się w lustrach sobowtórmi.

W okresie renesansu, wraz z narodzinami nowoczesnej optyki i zrozumieniem zasad perspektywy, skrzynie katoptryczne nabrały popularności w całej Europie. Posiadanie własnego teatryku optycznego było oznaką zamożności – gromadzono je w prywatnych kolekcjach i gabinetach osobliwości. Prymitywniejsze skrzynie były formą zabawy, przedstawienia ludowego. Podobnie jak inna popularna zabawa optyczna, krzywe zwierciadło, maszyny do patrzenia wywoływały zarówno śmiech, jak i niepokój. W czasach baroku iluzyjne skrzynie były nierzadko odbierane jako obiekty mistyczne, związane z tajemną wiedzą albo nawet magią.

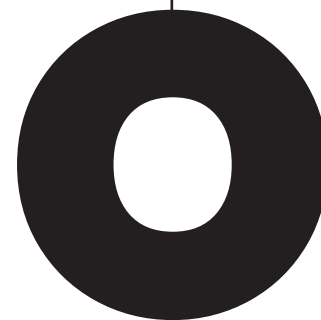
Czerpiąc z tradycji oraz wykorzystując nowoczesne materiały i kasetony fotograficzne, Nicolas Grosppierre tworzy własne skrzynie katoptryczne. Za ich pośrednictwem artysta realizuje dwa najważniejsze projekty swojej twórczości: bada sny (lub koszmary), iluzje modernistycznych ideałów i architektury oraz eksploruje problem relacji człowieka (i jego bagażu kulturowego) z naturą.

Przedstawione prace pochodzą z różnych okresów twórczości Nicolasa Grosppierre'a. Chociaż niektóre obiekty były częścią większych wystaw, a niektóre powstały niezależnie, mają one wspólne mianowniki technologiczne i merytoryczne. Na poziomie realizacji prace łączy fotografia: każdy obiekt bazuje na zdjęciu zrobionym przez artystę oraz przekształconym przez niego za pomocą fotomontażu, a także urządzenia optycznego, w którym zdjęcie zostało umieszczone.

Na poziomie koncepcji prace łączy iluzja. Każda z nich przedstawia to, co istnieje w wyobrażeniu albo przekształceniu, a jednak jest niepokojąco znajome i bliskie. Trójwymiarowe instalacje pozwalają nie tyle zobaczyć konkretny obiekt, co zajrzeć w głąb pewnej idei: nieskończonej biblioteki, punktu w przestrzeni, który zawiera wszystkie inne punkty lub esencji kamieni naturalnych. Przedstawione dzieła są próbą ilustracji pojęć abstrakcyjnych i efemerycznych, które w realizacji Grosppierre'a stają się jak najbardziej doświadczalne.

Więcej info na
www.dela.art

wydarzeniu

artyście

Nicolas Grosppierre posługuje się fotografią jako głównym narzędziem artystycznym, portretując architekturę, którą traktuje jako relikwii pamięci o niedawnej przeszłości. Artysta analizuje idee stojące za wizualnymi reprezentacjami instytucji: bibliotek, banków, hoteli. Interesuje się również kwestiami z zakresu urbanistyki i ekopoetyki. W swoich konceptualnych pracach Grosppierre prowadzi z widzem grę, do której wciąga go za pomocą niemalże hipnotyzujących instalacji.

Nicolas Grosppierre (ur. 1975, Genewa) dorastał we Francji, a w Polsce mieszka od 1999 roku. Zanim zajął się fotografią, studiował nauki polityczne i socjologię w Paryżu i Londynie. W 2008 roku został nagrodzony Złotym Lwem na 11 Biennale Architektury w Wenecji (razem z Kobasem Laksą) za wystawę Polskiego Pawilonu. W 2012 roku został laureatem nagrody Paszport Polityki w kategorii Sztuki wizualne. Jego prace były wystawiane m.in.: w CSW Zamek Ujazdowski, galerii Raster i BWA w Warszawie, w Cueto Projects w Nowym Jorku, Signum Foundation w Wenecji, Graham Foundation w Chicago, Architectural Association Gallery w Londynie, Instytucie Polskim w Madrycie, Peresvetov Pereulok Gallery w Moskwie czy Architektur Galerie w Monachium.

Organizator

Partnerzy

eneris

Korzycki

Wydarzenie towarzyszące

Warsaw 13th edition
Gallery
Weekend 28.09-1.10.
2023